

EEN SAMENZWERING AAN HET HOF

FERNANDO J. MÚÑEZ

EEN SAMENZWERING
AAN HET

Hof

DE CASTAMAR-SERIE 2

Uit het Spaans vertaald door
Lies Doms en Esther de Gries

 oceaan

Een samenzwering aan het hof is deel 2 van de tweedelige Castamar-serie

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van UnderCover Literary Agents,
voor IMC Literary Agency

Oorspronkelijke titel *La cocinera de Castamar*

© 2019 Fernando J. Múñez

De vertaling is gemaakt naar de editie van Editorial Planeta, Barcelona 2019

© 2023 Nederlandse vertaling Lies Doms en Esther de Gries / Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Buerosued en Planet Art & Design

Omslagbewerking image realize

Foto auteur © Carlos Ruiz

NUR 302

ISBN paperback 9789046829752

ISBN eBook 9789046829769

ISBN audioboek 9789046830765

www.oceanboeken.nl

Wat voorafging

In deel 1, *De kokkin van Castamar*, stapelen de intriges zich op vanaf het moment dat Clara aankomt op het landgoed van Castamar en daar in de keuken aan de slag gaat. Algauw veroverft ze niet alleen de positie van hoofdkokkin, maar ook het hart van hertog don Diego. Hierdoor jaagt ze de huishoudster, doña Úrsula, tegen zich in het harnas. Wel ontstaan er innige vriendschappen tussen Clara en de andere personeelsleden, zoals de butler don Melquíades en het kamermeisje Elisa. Ze ontfermt zich ook over Rosalía, een onnozel meisje dat op noodlottige wijze aan haar einde komt. Deze gebeurtenis brengt haar en de hertog dichter bij elkaar, tot groot ongenoegen van zijn moeder doña Mercedes en de andere edellieden uit Diego's naaste omgeving.

Ondertussen wordt het duidelijk dat iemand het op don Diego en zijn landgoed heeft gemunt en vallen er meer doden en gewonden. Zo wordt Amelia Castro, die op het landgoed verblijft om de hertog voor zich te winnen, aangevallen en verminkt in haar gezicht. De gebeurtenis drijft haar in de armen van Diego's broer Gabriel, en terwijl de spanning stijgt, wil don Gabriel koste wat kost achterhalen wie er achter de samenzwering zit. Don Enrique en zijn trouwe helper Hernaldo gelden algauw als de hoofdverdachten. Zal het hen lukken Castamar ten val te brengen of weten de broers het noodlot af te wenden? En overwint de liefde tussen Clara en Diego uiteindelijk?

DEEL 1

16 oktober 1721 – 7 november 1721

1

16 oktober 1721

Amelia Castro was al dagen bezig haar vertrek van Castamar voor te bereiden nadat ze er de hele lente en zomer van de gastvrijheid had genoten. Het was inmiddels herfst geworden en uitgerekend op de dag dat het jaarlijkse feest van de hertog don Diego zou plaatsvinden, was ze van plan terug te gaan naar El Escorial om haar moeder te bezoeken. De markies van Soto en Campomedina, don Enrique, had haar geschreven met de mededeling dat hij opnieuw aanwezig zou zijn bij het diner in kleine kring en dat hij haar daar ook verwachtte. Amelia was doodsbang. Blijkbaar was er geen manier om die man duidelijk te maken dat hij niet zou krijgen wat hij als onderdeel van zijn geheime plan van haar eiste. Het lukte haar gewoon niet om don Diego te verleiden, en intussen was het tot haar doorgedrongen dat de markies haar en haar moeder weleens uit de weg zou kunnen ruimen als ze niet in haar opzet zou slagen.

Daarom had ze een plan bedacht om aan hem te ontsnappen. Ze zou haar moeder ophalen in El Escorial en van Madrid naar Cádiz reizen om vervolgens uit te wijken naar het buitenland, wellicht Frankrijk of anders Amerika. Ze hoopte de butler of een bediende om te kunnen kopen om haar in veiligheid te brengen. Tot die tijd moest ze don Enrique doen geloven dat alles goed zou komen. Daarnaast was ze de voorbije maanden erg gesteld geraakt op don Gabriel, de aangenomen broer van de hertog, en ze wilde koste wat kost voorkomen dat hij erachter zou komen dat ze betrokken was bij de samenzwering tegen Castamar. Ze had even overwogen hem te vragen haar te vergezellen naar El Escorial, maar ze had ervan afgezien

omdat ze het te gevaarlijk vond. Hoewel ze hem graag de waarheid had verteld, zweeg ze omdat ze vreesde voor zijn veiligheid.

Sinds Gabriel haar uit een levensgevaarlijke storm had gered nadat ze was aangevallen, was haar kijk op het donkere ras compleet veranderd. Zijn onverdeelde aandacht voor haar welzijn, de zalfjes die hij volgens medisch voorschrift op haar gezicht smeerde, de wandelingen door de tuinen van Castamar en de uitstapjes naar Villacor, de korte briefjes die hij haar schreef, de voordrachten waarmee hij haar verblijdde en de klavecimbelmuziek die hij voor haar speelde, maakten dat ze niet langer de kleur van zijn huid zag maar de diepte van zijn ziel. Er was geen nobeler en zorgzamer man dan hij. Don Gabriel was alles wat een vrouw zich kon wensen: aantrekkelijk, zelfverzekerd, betrouwbaar en toegewijd. Met bezwaard gemoed wachtte ze nu op hem om afscheid te nemen. De band die tussen hen was ontstaan zou alleen maar voor ellende zorgen. Zij was een alleenstaande vrouw met een bezoedeld verleden en een verminkt gezicht, en hij had alleen aanzien binnen de muren van Castamar. Daarbuiten was hij slechts een zwarte op wie werd neergekeken vanwege zijn ongewone situatie.

Er werd op de deur geklopt en ze gaf toestemming om binnen te komen. Zoals verwacht verscheen don Gabriel piekfijn gekleed in een pak van tafzijde en een hemelsblauwe mantel met zilveren knopen. Ze draaide zich naar hem toe en maakte een reverentie. Hij nam zijn hoed af en vroeg of ze nog altijd van plan was Castamar te verlaten. 'Ik wil u echt niet langer tot last zijn, en zoals u ziet zijn mijn bezittingen al ingepakt. Ik wil graag mijn moeder bezoeken,' antwoordde Amelia.

Gabriel knikte begrijpend en moest zich inhouden om het onderwerp van de aanval niet ter sprake te brengen. Maanden geleden had ze hem duidelijk gemaakt dat ze geen idee had wie erachter kon zitten en dat het waarschijnlijk beter was om er helemaal over te zwijgen. Die woorden leken nu tussen hen in te staan. Het bleef stil, alsof geen van beiden afscheid wilden nemen. Gabriel verbrak uiteindelijk de stilte en zei: 'Ik herhaal nogmaals dat ik hoop dat u blijft voor het diner vanavond.'

Amelia huiverde bij de gedachte aan een ontmoeting met don Enrique en sloeg haar ogen neer.

‘De uitnodiging is ook namens mijn broer en mijn moeder, die u zeer waarderen,’ voegde Gabriel eraan toe. ‘Zoals ik al zei tijdens onze wandeling, zou ik het fijn vinden als we samen konden gaan.’

‘Ik dank u voor het aanbod, maar ik weet niet of dat wel zo’n goed idee is. Het zou ons allebei in een ongemakkelijke situatie brengen en...’

‘Ik begrijp het. Soms vergeet ik wat ik van u vraag,’ onderbrak hij haar vriendelijk. ‘Maakt u zich geen zorgen, mijn uitnodiging geldt alleen voor het besloten diner. Naar het feest ga ik nooit, hoezeer mijn broer ook aandringt. Mijn huidskleur is niet geschikt voor het hof en voor u evenmin. Er zal voortdurend over u gepraat worden en ik weet hoe erg de gevolgen kunnen zijn...’

Amelia kwam naar hem toe en hief haar hand op om hem het zwijgen op te leggen. Ze voelde zijn onrustige ademhaling en zijn geur deed haar denken aan tijm in de zomer. ‘U heeft me verkeerd begrepen, don Gabriel,’ zei ze zachtjes. ‘Hoewel ik niet kan ontkennen dat ik aanvankelijk bedenkingen had bij de kleur van uw huid, zijn die allang verdwenen. U bent het beste gezelschap dat ik mij kan wensen en mijn weigering heeft niets te maken met uw huidskleur. Het is mijn eigen ijdelheid die me ervan weerhoudt het diner en het feest bij te wonen,’ zei ze terwijl ze met haar vingers over het litteken op haar wang streek.

Don Gabriels gezichtsuitdrukking veranderde onmiddellijk. ‘Vergeef me mijn onhandigheid,’ zei hij. ‘Gewend als ik ben aan de minachting vanwege mijn huidskleur, dacht ik alleen aan mezelf en niet aan uw welzijn.’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen.’

Ze keken elkaar even aan. Amelia wachtte op een nieuwe toenaaderingspoging van zijn kant.

‘Laat me u beschermen,’ zei hij. ‘Ik zal niet toelaten dat iemand u ooit nog kwaad doet.’

Die woorden ontroerden haar zo dat ze een seconde lang alles aan hem wilde opbiechten. Met zijn vingertoppen raakte hij haar litteken aan en aarzelend legde ze haar hand op de zijne. De afstand tussen hen verdween toen ze haar voorhoofd op zijn borst liet rusten. Op dat moment werd er op de deur geklopt en weken ze snel uiteen. Don Diego verscheen in de deuropening in de veronderstelling haar alleen aan te treffen. Hij bleef even staan, maar don Gabriel zei dat hij binnen mocht komen. Het viel Amelia opnieuw op dat er geen hiërarchie was tussen de twee, maar een ijzersterk broederschap. Ze vertrouwden elkaar blindelings.

‘Ik kwam señorita Castro uitnodigen om vanavond te blijven eten...’ zei Diego wat ongemakkelijk.

Don Gabriel wilde zeggen dat ze andere verplichtingen had, maar voordat hij zijn zin kon afmaken zei Amelia dat die verplichtingen konden wachten en dat ze graag mee wilde eten. Don Diego vertrok om het personeel op de hoogte te brengen en Gabriel bedankte haar dat ze nog wat langer bleef.

‘Dat is het minste wat ik kan doen,’ antwoordde ze.

‘Ik wil u absoluut niet in moeilijkheden brengen. Ik weet dat u...’

‘Ik vergezel u met plezier,’ onderbrak ze hem.

Het was een impulsieve beslissing, ingegeven door het herhaalde verzoek om haar aanwezigheid, of misschien omdat ze zich veilig voelde in de armen van don Gabriel, of omdat ze simpelweg weigerde bang te zijn. Gabriel verontschuldigde zich met een glimlach en liet haar alleen. Ze ging zitten en keek naar haar bevende handen. *Hou je sterk, Amelia, dacht ze. Wat er ook gebeurt tijdens het diner, don Gabriel zal aan je zijde staan.*

Diezelfde dag, 16 oktober 1721

Volgens Andrés Moguer was het besloten diner een groot succes. De opperkamerheer, die de bedienden kort op de hoogte kwam brengen,

zei zelfs dat er bij het proeven van de gerechten een stilte was gevallen die alleen werd onderbroken door zuchten van verrukking.

Clara Belmonte was nu een jaar in dienst op Castamar en de voorbereidingen voor het jaarlijkse feest waren enkele dagen eerder begonnen. Het was een traditie die dankzij wijlen doña Alba van Montepardo, de geliefde vrouw van de hertog, elk jaar zowat de hele Madrileense adel naar het landgoed lokte. Twee dagen en nachten zou Castamar schitteren als nooit tevoren, want dit jaar had Clara genoeg tijd gehad om alles tot in de puntjes voor te bereiden.

Nadat ze haar moeder en zus in een brief had laten weten dat ze zich nu echt thuis begon te voelen in de keuken, was ze begonnen met de voorbereiding van het menu alsof ze een dans repeteerde. Ze had grondig nagedacht over de presentatie van de gerechten en in welke volgorde ze op tafel moesten komen. Net als het jaar daarvoor had ze de leiding over drie keukens, met dezelfde koks die haar vorige keer zo goed hadden bijgestaan. Ditmaal had de Franse kok Jean-Pierre de Champfleury, in tegenstelling tot vorig jaar, haar instructies zonder morren geaccepteerd. Blijkbaar was het hem ter ore gekomen dat Clara Belmonte een zeer goede kokkin was van wie iedereen iets kon leren. Voor de gelegenheid had Clara voor de koning en de koningin een kleine pastaschotel klaargemaakt met oregano, rundvlees, basilicum, tomaat, een scheutje witte wijn en een snufje suiker als tegenhanger van de zure smaken. Don Pedro Benoit en don Pedro Chatelain, de koks van het koninklijk paar, waren meegkomen om toezicht te houden en de gerechten voor te proeven. Die ochtend hadden ze haar allebei succes gewenst en goede raad gegeven, wat ze erg op prijs had gesteld. De hele dag had ze nauwelijks aan iets anders kunnen denken dan koken, hoewel ze haar gedachten af en toe liet afdwalen naar de plank in haar kamer die intussen een veertiendelige collectie culinaire werken bevatte die ze van de hertog had gekregen.

De verstandhouding tussen Clara en doña Úrsula, de huishoudster van Castamar, was nog even koud en afstandelijk als altijd, en vier

dagen geleden hadden ze weer een van hun gebruikelijke meningsverschillen gehad. Clara had medelijden met don Melquíades, de butler van Castamar die al sinds januari in zijn kamer opgesloten zat, en was vastbesloten zijne excellentie te vragen zijn butler te vergeven voor zijn verraad tijdens de oorlog. Toen doña Úrsula dat hoorde, had ze de kokkin dringend verzocht zich er niet mee te bemoeien. Het was echter de reactie van don Diego die Clara had geschokt. Het verzoek was niet in goede aarde gevallen en zijne excellentie was briesend van woede vertrokken. Later had ze van haar vriendin Elisa begrepen dat haar tussenkomst ten gunste van don Melquíades slechts de laatste in een lange reeks was geweest. Veel bedienden hadden subtiel voor de vergeving van de butler gepleit door steeds als de hertog in de buurt was dubbelzinnigheden over het kwijtschelden van zonden te laten vallen. Daarom had de hertog aan de huishoudster laten weten dat hij er niets meer over wilde horen, alleen was die boodschap niet tot bij Clara geraakt. Ze had zich echter verplicht gevoeld om voor don Melquíades te blijven zorgen, aangezien hij al bijna negen maanden als een gevangene leefde.

Clara vermoedde dat wel meer bedienden hem van tijd tot tijd bezochten, maar alleen de tuinman Simón Casona en zij durfden het openlijk te doen, tegen de orders van de huishoudster in. Er was een hechte vriendschap ontstaan tussen Clara en de butler. Ze waren elkaar gaan vertrouwen en vertelden elkaar over hun leven. Don Melquíades had haar zelfs onthuld dat hij als jongeman verliefd was geweest op een meisje van adellijke afkomst, maar dat trouwen onmogelijk was omdat hij maar een eenvoudige bediende was en zij een goed huwelijk wilde volgens de wensen van haar vader. Het meisje was naar Galicië vertrokken en had Melquíades achtergelaten met een gebroken hart. Nog later had de butler Clara toevertrouwd dat hij doña Úrsula, toen ze pas op Castamar was komen werken, een aantrekkelijke vrouw met een goed hart had gevonden en dat hij had gehoopt een langdurige vriendschap met haar op te bouwen. Ze hadden samen gelachen om zijn naïviteit.

Hun vertrouwelijke gesprekken hadden Clara er uiteindelijk toe gebracht voor hem te bemiddelen bij don Diego, en na de uitbarsting van de hertog was ze zo van streek geweest dat ze zich nauwelijks kon concentreren. De maanden ervoor had ze zich nog zo opgewekt gevoeld, en vaak was ze 's morgens vroeg opgestaan om haar kookboeken door te bladeren en de hertog een plezier te doen door een nieuw recept uit te proberen. Ze werd niet alleen blij van de boeken, maar ook van de briefjes die er steeds in verstoppt zaten. Hun briefwisseling had een verandering in haar teweeggebracht. Ze voelde een diepere band met de hertog dan met welke bediende dan ook, want ze had de man achter de titel steeds beter leren kennen. Bovendien leek ze er sterker door geworden en had ze genoeg kracht gevonden om haar angst voor open ruimtes te trotseren, zoals ze hem in een van haar briefjes had toevertrouwd.

Mijn beste excellentie,

Ik heb van señor Moguer begrepen dat de lamsbout en de zoete gebakjes erg naar uw zin waren, want hij heeft me uw complimenten met de nodige nauwkeurigheid overgebracht. Hoewel ik soms bang ben dat ik u op een gegeven moment niet langer zo kan behagen als nu, doet het me plezier dat u van de gerechten geniet. Overigens heeft uw vriendelijkheid me geïnspireerd om over mijn angst voor open ruimtes heen te komen.

Het antwoord van don Diego volgde spoedig in zijn verzorgde, sierlijke handschrift.

... uw houding getuigt van een sterk karakter en een vastberaden geest, señorita Belmonte. Ga zo door en u zult uw angsten sneller overwinnen dan u denkt. Ik vrees dat de bestelling deze week niet op tijd zal arriveren, maar ik hoop u het boek binnenkort te kunnen geven.

Clara had uiteindelijk meer dan acht dagen op het nieuwe exemplaar gewacht: een receptenboek getiteld *Le nouveau cuisiner* dat in 1656 was uitgegeven door de kok Pierre de Lune. Na verloop van tijd wisselden ze meer brieven dan boeken uit en de correspondentie ging over veel meer dan boeken. Clara wachtte vaak in spanning af tot de hertog een nieuw briefje voor haar had. Een van de briefjes maakte haar zowel angstig als vrolijk.

Het was zonder twijfel een goede beslissing om u deze boeken cadeau te doen, want ik geniet van elke maaltijd die u mij voorschotelt. En ik geniet er nog veel meer van in de wetenschap dat u ze met zo veel liefde voor mij bereidt.

Twee regels verder had hij eraan toegevoegd:

Daarom voel ik, telkens als ik uw gerechten proef, een oprechte genegenheid voor u.

Haar hart was sneller gaan kloppen bij die woorden. Ze wist niet waar dit geheim toe zou leiden, of het slechts een onschuldige briefwisseling was tussen een kokkin en een hertog of dat ze met een gebroken hart en een verwoeste carrière zou moeten vertrekken. Ze was zo bang geweest dat ze hem vier dagen niet durfde te schrijven. Maar keer op keer was de hertog naar de wijnkelder gegaan op zoek naar haar briefje, en uiteindelijk had ze toch besloten kort te antwoorden.

Excellentie, ik moet u bedanken, want de laatste maanden ben ik gelukkiger dan ik sinds de dood van mijn vader ben geweest, en...

Ze had nog een zin toegevoegd en weer geschraapt en ze moest wel vier keer opnieuw beginnen.

... en uw genegenheid jegens mij, uw toewijding en uw vriendelijkheid hebben mijn achting voor u elke dag doen stijgen.

Daarom was ze zo geschrokken van zijn boze reactie toen ze over don Melquíades was begonnen. Al de volgende dag had ze een audientie bij hem gevraagd en was ze, zonder dat doña Úrsula het had gemerkt, naar de salon gegaan om haar excuses aan te bieden voor haar eerdere brutaliteit.

‘Voor u iets zegt, neem dit alstublieft aan,’ had hij glimlachend gezegd terwijl hij haar een nieuw boek gaf. ‘Ik wilde u dit exemplaar graag persoonlijk overhandigen.’

Ze was rood aangelopen en na een kleine buiging had ze het aangenomen. Hun vingers hadden elkaar even geraakt. Hij had het boek nog wat langer vastgehouden en Clara had gewenst dat hij niet zou loslaten en dat het moment oneindig lang zou duren.

‘Ik kan alleen maar hopen dat dit gebaar uw beeld over mijn norske karakter enigszins bijstelt,’ had hij vriendelijk gezegd toen hij het boek losliet.

Ze had onmiddellijk begrepen waar hij op doelde. ‘Excellentie, met het risico mij te mengen in zaken die mij niet aangaan, wil ik me verontschuldigen voor mijn directheid en brutaliteit van gisteren...’

Zijn heldere ogen waren op haar blijven rusten en hij had haar excuses weggelachen. ‘Señorita Belmonte, u bent ongelooflijk. Señor Elquiza mag blij zijn dat u hem zo vurig verdedigt. Ik ben degene die zich moet verontschuldigen.’

Ze was nog heviger gaan blozen. ‘Ik wilde u alleen verzoeken het juiste te doen, en ik hoop dat het niets afdoet aan uw achting voor mij. Natuurlijk zal ik geen oordeel over u vellen als u uiteindelijk beslist dat don Melquíades uw gratie niet verdient,’ had ze gezegd.

Hij had geknikt en kon een vrolijke glimlach niet onderdrukken. ‘Ondanks mijn teleurstelling in don Melquíades heb ik nooit gewild dat hij Castamar zou verlaten. Ik heb de tijd genomen om de wonden te laten helen. Het is nooit mijn bedoeling geweest hem weg te sturen

of te verbannen, en dat zal ik nu zeker niet doen. Ik beloof dat de situatie voor het einde van de week is opgelost.'

Overweldigd door zijn beminnelijke houding had ze hem nogmaals bedankt en afscheid genomen. En de volgende twee dagen had ze, vervuld van de herinneringen aan hun gesprek, opgewekt het beste feestmaal op Castamar ooit voorbereid. Nu het diner was opgediend en ze begreep dat iedereen tevreden was, kon ze opgelucht ademen. Ze was de ongeëvenaarde hoofdkokkin van Castamar, en als de hertog al tevreden was met het diner, zou hij ongetwijfeld nog trotser zijn als hij zag wat ze voor het feest had voorzien.

2

Diezelfde dag, 16 oktober 1721

De afgelopen maanden was Gabriel de gangen van de markies don Enrique blijven nagaan omdat hij vermoedde dat er achter zijn goede manieren duistere bedoelingen schuilgingen. Hij was er niet in geslaagd bewijs te verzamelen, behalve dat Enriques handlanger regelmatig geheime ontmoetingen had met onguere types in El Zaguán, een bordeel in Lavapiés. Gabriel had erop gestaan het hoerenhuis te bezoeken, maar zijn broer Diego had het verboden. Het was te gevaarlijk. Hij had wel toegelaten dat zijn moeder de markies opnieuw uitnodigde, ten eerste om geen ruzie met haar te krijgen en ten tweede omdat hij die sluwe vos in de buurt wilde hebben.

Don Enrique was een paar dagen geleden op Castamar aangekomen. Het eerste wat hij zei na de uitwisseling van beleefdheden was dat het voor iedereen beter zou zijn als señorita Amelia niet aan tafel zou zitten tijdens het diner, zodat niemand naar haar mismaaakte gezicht hoefde te kijken en zij zich niet ongemakkelijk hoefde te voelen. Diego wist dat Gabriel een diepe genegenheid voor haar had ontwikkeld en dat hij de markies deze opmerking erg kwalijk nam. Hij maakte don Enrique duidelijk dat señorita Amelia ook te gast was en dat als hij haar gezicht niet kon aanzien, hij zelf maar weg moest blijven. De markies antwoordde gluisperig dat hij alleen aan haar welzijn dacht.

Amelia zat naast Gabriel tijdens het diner. Diego heette iedereen welkom: zijn moeder, die zoals gebruikelijk bij aankomst haar hoed was verloren, waardoor haar bediende de trap af moest rennen om hem te redden; don Enrique, die hij niet meer had gezien sinds het

vorige feest; señorita Amelia, die steeds probeerde Enriques blik te mijden; Francisco Marlango, die in het gezelschap was van hun goede vriendin Leonor van Bazán, en tot slot Alfredo van Carrión, die zoals altijd niemand had meegebracht. Dit jaar ontbraken de barones van Belizón en doña Sol Montijos, de markiezin van Villamar, en haar rijke echtgenoot, die eerder dat jaar was omgekomen bij een tragisch ongeluk met zijn koets.

Na het welkomstwoord van Diego stond Francisco op om het woord te nemen. ‘Beste vrienden, ik moet toegeven dat ik niet naar Castamar ben gekomen voor het feest, maar voor het heerlijke eten van de kokkin dat u zich allen vast nog goed herinnert. Als haar schoonheid ook maar in de buurt komt van haar kookkunsten, zou de koning haar een titel moeten geven.’

Iedereen lachte om deze tussenkomst en Francisco nam weer plaats op zijn stoel.

‘Is ze een mooie vrouw, Diego?’ vroeg Alfredo.

‘O ja, ze is erg mooi,’ antwoordde de hertog. ‘Maar dat is slechts een van haar vele kwaliteiten.’

‘Het is uiterst merkwaardig dat er zo’n vrouw bestaat in de lagere klasse van de samenleving,’ zei Alfredo.

‘Daar hebben we het al over gehad, herinnert u zich dat nog? Uw kokkin is beeldschoon én slim, een zeer vreemde combinatie,’ richtte don Enrique zich neerbuigend tot de hertog.

Diego vond het geen prettig gespreksonderwerp en gaf het bevel het eten op te dienen zodat het diner kon beginnen. ‘Het zou natuurlijk zomaar kunnen dat ik heb gelogen en de mooie kokkin een dikke kok met enorme handen blijkt te zijn,’ grapte hij terwijl hij een ijzige blik op de markies wierp. ‘Laten we maar eens beginnen. Wat hebben we toch geluk met het weer, vinden jullie niet?’

Don Enrique, die deed alsof hij niet begreep dat hij van onderwerp moest veranderen, glimlachte toen hij Diego’s moeder hoorde uitleggen dat de jonge vrouw, als ze van adel was, een perfecte echtgenote zou zijn, afgezien van haar vreemde keuze om in een keuken te wer-